

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 07/01/2020
Spisová značka: 7 Tdo 692/2020
ECLI: ECLI:CZ:NS:2020:7.TDO.692.2020.1
Typ rozhodnutí: USNESENÍ
Heslo: Krádež
Dotčené předpisy: § 205 odst. 1, 3 předpisu č. 40/2009Sb.
Kategorie rozhodnutí: C

7 Tdo 692/2020-371

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání dne 1. 7. 2020 o dovolání **nejvyššího státního zástupce** podaném v neprospěch obviněného **R. Č.**, nar. XY, trvale bytem XY, proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 14 To 385/2019, v trestní věci vedené u Okresního soudu v Chrudimi pod sp. zn. 7 T 196/2018 takto:

Podle § 265k odst. 1 tr. ř. **se zrušují** usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 19. 2. 2020, sp. zn. 14 To 385/2019, a rozsudek Okresního soudu v Chrudimi ze dne 15. 10. 2019, sp. zn. 7 T 196/2018.

Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Okresnímu soudu v Chrudimi **přikazuje**, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Chrudimi ze dne 15. 10. 2019, č. j. 7 T 196/2018-313, byl obviněný R. Č. podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěn obžaloby pro skutek, v němž byl spatřován přečin krádeže podle § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku, a který měl spočívat v podstatě v tom, že v přesně nezjištěné době v březnu 2017 na lesních pozemcích v k. ú. XY, okres XY, jako spolumajitel ideální poloviny pozemků provedl mýtní těžbu 37 ks nejsilnějších stromů z porostní skupiny 414 Bb 06, a to bez vědomí a souhlasu druhého spoluvlastníka, k jehož zjištění a získání jeho stanoviska nic neučinil, pouze věděl, že podle údajů v katastru nemovitostí byla spolumajitelkou pozemků M. B., která zemřela dne 13. 4. 1956. Následně vytěženou dřevní hmotu v celkovém množství 353,98 m³ v hodnotě 557 614 Kč prodal a finanční prostředky si ponechal, čímž způsobil České republice škodu ve výši 278 807 Kč.

Odvolání obviněného i státního zástupce (podané v neprospěch obviněného) proti rozsudku soudu prvního stupně Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích usnesením ze dne 19. 2. 2020, č. j. 14 To 385/2019-344, podle § 256 tr. ř. zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného dovolání, kterým je napadl v celém rozsahu a odkázal na dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. Nejprve zrekapituloval, že podle okresního soudu byla skutková podstata přečinu krádeže podle §

205 odst. 1, 3 tr. zákoníku ve všech směrech naplněna. Soud prvního stupně však tento závěr považoval za nezbytné korigovat zásadou subsidiarity trestní represe. Zprošťující rozsudek byl napaden mimo jiné odvoláním státního zástupce, který namítal nesprávnost aplikace této zásady. Odvolací soud sice přisvědčil převážné části jeho odvolacích námitek, nicméně akceptoval způsob meritorního rozhodnutí prvostupňové instance, aniž by zkoumal, zda byl dán důvod aplikace § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Dospěl totiž k závěru, že na straně obviněného není dáno úmyslné zavinění, konkrétně že subjektivní stránku nelze dovodit ve vztahu ke způsobení škodlivého následku.

K tomu nejvyšší státní zástupce namítl, že škodou jako jedním ze znaků trestného činu krádeže podle § 205 tr. zákoníku se rozumí schodek, o který se zmenšil majetek poškozeného v důsledku protiprávního jednání pachatele. Schodek, který vznikne na majetku poškozeného podílového spoluvlastníka, nemůže být nikdy větší, než odpovídá jeho podílu, vyjadřujícímu míru, v jaké se spoluvlastníci podílejí na právech a povinnostech vyplývajících z jejich spoluvlastnického vztahu ke společné věci. Z toho lze podle dovolatele učinit v posuzovaném případě závěr, že výše škody se rovná polovině z celkové částky získané jednáním obviněného na dotčených lesních pozemcích.

Dovolatel je toho názoru, že protiprávní jednání obviněného bylo pokryto úmyslným zaviněním. Tento právní závěr podle něj vyplývá ze skutkových zjištění soudů, podložených výsledky provedeního dokazování. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímou, z okolností objektivní povahy, a ty jsou dostatečně vypovídající. Pokud odvolací soud poukázal na znalost obviněného o jeho vlastnictví pouze v rozsahu jedné ideální poloviny předmětných lesních pozemků s tím, že by polovina jím dosaženého zisku měla náležet jejich druhému spoluvlastníkovi, pak tím v podstatě jen potvrdil existenci předpokladů pro vyvození jeho trestní odpovědnosti za jednání spočívající v tom, že takový právní stav nerespektoval. Tyto okolnosti však dále blíže nevyhodnotil, zejména pokud jde o záměrné rozhodnutí zakoupit pozemky, u nichž nebyl zprvu znám jejich další spoluvlastník, a tedy že přitom postupoval s tím povědomím, že zájmové lesní pozemky nebude možno legálně vytěžit bez toho, aby k tomu byly učiněny patřičné kroky ve prospěch druhého spoluvlastnického subjektu. Přesto na straně druhého soud dovodil, že v případě opravdového zájmu se obviněný mohl kontaktovat na pravděpodobného spolumajitele dopátrat. Pokud krajský soud v rámci svých hodnotících úvah nahlížel na jednání obviněného tak, že si vytvářel podmínky pro vedení budoucího sporu o rozdělení zisku, zcela přehlédl rozhodné skutkové okolnosti. Obviněný vytěžil cizí lesní pozemky a zmocnil se dřevní hmoty, s níž nakládal, jakoby náležela jen jemu samotnému, tedy ji zpeněžil. Případné jednání o náhradě škody nelze považovat za skutkovou okolnost, která by mohla být jakkoliv vypovídající o vnitřním vztahu obviněného k porušování zájmu na ochraně majetku druhého spoluvlastníka dotčených pozemků v době, kdy se takového protiprávního jednání dopouštěl. Přijmout nelze ani ten názor odvolacího soudu, že těžba dřeva nebyla prováděna skrytým způsobem, což snad mělo tomuto jednání dodávat punc legitimního postupu. Těžba dřevní hmoty vzhledem ke svému charakteru a časové náročnosti totiž ani nemohla probíhat utajeně, obzvláště v rozsahu, ve kterém byla v daném případě realizována. Podle dovolatele se tak nejednalo o volbu obviněného nasvědčující jeho čestným úmyslům, ale o nezbytnost danou charakterem prováděné činnosti.

Nejvyšší státní zástupce shrnul, že obviněný záměrně zakoupil jednu ideální polovinu pozemků, u nichž původně nebyl znám další spoluvlastník, za účelem těžby dřevní hmoty, ačkoliv pozemky nebylo možno legálně vytěžit bez uskutečnění patřičných kroků ve vztahu ke druhému spoluvlastnickému subjektu, na které však zcela rezignoval. V bezprostřední časové návaznosti pak provedl svévolnou těžbu, aniž by byl veden neodkladností takového postupu, zejména pak z jím deklarovaného důvodu poškození porostu kůrovcem. Skutkový stav věci naopak vypovídá o tom, že byl v uvedeném směru motivován jednoznačnou snahou o dosažení rychlého a okamžitého zisku. Došlo tak k vymýcení nejsilnějších zdravých a škůdcem nepoznamenaných stromů, zatímco přirozené vývraty byly na místě ponechány jako ekonomicky nezajímavé.

Následně došlo ke zpeněžení dřevní hmoty a k zužitkování získaných finančních prostředků ve prospěch obviněného. Obviněný neprojevil aktivitu k tomu, aby zjistil identitu druhého spoluvlastníka. Nezaložil ani bankovní účet, na který by mohl odděleně převést polovinu získaných finančních prostředků, a nevyužil ani případné soudní či notářské úschovy. Jeho úmysl užívat získané finanční prostředky jako vlastní je zřejmý i z toho, že neučinil nic pro to, aby objem a kvalita vytěžené dřevní hmoty byly v budoucnu zjistitelné druhým spoluvlastnickým subjektem, neboť neprováděl žádnou dokumentaci provedené těžby, ani ji neučinil součástí firemního účetnictví. Uvedené skutkové okolnosti podle dovolatele ve svém souhrnu potvrzují jako jediný logicky akceptovatelný závěr, že na straně obviněného bylo dáno zavinění minimálně ve formě úmyslu nepřímého. Obviněný byl podle dovolatele přinejmenším srozuměn s tím, že svým postupem může zbývajícího spoluvlastníka poškodit, jak se také reálně stalo.

Podle nejvyššího státního zástupce se nelze ztotožnit ani s původním závěrem soudu prvního stupně, že v daném případě je třeba aplikovat zásadu subsidiarity trestní represe podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Nelze totiž přehlédnout míru porušení chráněného zájmu ústící v naplnění okolností podmiňujících použití vyšší trestní sazby podle § 205 odst. 3 tr. zákoníku, přičemž hranice větší škody byla překročena více než čtyřnásobně. Škodlivost jednání obviněného zvyšuje i způsob provedení činu, tedy že obviněný přistoupil k vytěžení zejména zdravého a kvalitního porostu a ponechal bez povšimnutí porosty napadené škůdci. O nepatrné škodlivosti jednání obviněného nesvědčí ani jeho následný postoj, kdy se kromě několika zjevně účelových kroků nijak nepřičinil o náhradu jím způsobené škody ani poté, co byly spoluvlastnické poměry vyjasněny. S odkazem na stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu č. 26/2013 Sb. rozh. tr., nejvyšší státní zástupce konstatoval, že nalézací soud závěr o beztrestnosti jednání obviněného přijal, aniž by náležitě vyhodnotil všechny podstatné skutkové okolnosti mající vliv na posouzení jeho závažnosti.

Závěrem svého dovolání nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu v Chrudimi a soudu prvního stupně přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) shledal, že dovolání je přípustné [§ 265a odst. 1, odst. 2 písm. b), h) tr. ř.], bylo podáno osobou k tomu oprávněnou, tj. nejvyšším státním zástupcem [§ 265d odst. 1 písm. a) tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě k tomu určeném (§ 265e tr. ř.) a splňuje náležitosti obsahu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.).

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoli z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly právně posouzeny v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud musí – s výjimkou případu tzv. extrémního nesouladu – vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn soudy prvního a druhého stupně.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. obsahuje dvě základní alternativy: Dovolání lze podat, jestliže bylo rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, tj. dovolateli bylo v odvolacím řízení odepřeno meritorní přezkoumání rozhodnutí soudu prvního stupně (někdy se zde rozlišují ještě dvě podalternativy – zamítnutí opravného prostředku z formálních důvodů a jeho odmítnutí pro nesplnění obsahových náležitostí), nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání

uvedený v § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

Nejvyšší státní zástupce uplatnil druhou alternativu tohoto dovolacího důvodu ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

Jelikož Nejvyšší soud neshledal důvody k odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., přezkoumal ve smyslu § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející, a dospěl k závěru, že dovolání je důvodné.

Jen pro úplnost (neboť to není dovolatelem namítáno) se sluší nejprve připomenout, že i spoluvlastník se může dopustit trestného činu krádeže ve vztahu k předmětu spoluvlastnictví, jestliže si přisvojí věc, která je v podílovém spoluvlastnictví, tím, že se jí zmocní, pokud tak učiní v úmyslu nakládat s ní, jako by náležela jen jemu samotnému, a svévolně tím vyloučí ostatní spoluvlastníky z výkonu vlastnického práva, tj. z možnosti věc ve spoluvlastnictví držet, užívat, požívat její plody a užítky a nakládat s ní (viz č. 4/2002 Sb. rozh. tr.).

Z napadeného usnesení je zřejmé, že odvolací soud výstižně a logicky zdůvodnil naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku, pokud jde o objektivní stránku. Tím také do značné míry nahradil činnost soudu prvního stupně, který po odůvodnění skutkové části rozhodnutí bez vysvětlení pouze konstatoval naplnění znaků uvedené skutkové podstaty, načež se věnoval aplikaci § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Jako nepřesvědčivý a nesprávný se však jeví závěr odvolacího soudu ohledně subjektivní stránky, tedy nemožnosti dovodit úmysl obviněného ve vztahu ke způsobení škodlivého následku. Nelze se ztotožnit s názorem, podle kterého nebyla vyvrácena obhajoba obviněného, že neměl v úmyslu způsobit spoluvlastníkovi pozemku škodu.

Závěr, který odvolací soud ohledně subjektivní stránky učinil, je ve zřejmém rozporu se skutkovými zjištěními, na něž k jeho zdůvodnění poukázal. Odvolací soud nejprve konstatoval, že možnost skrytého vytěžení a odcizení dřeva nacházejícího se na lesním pozemku je velmi problematická. Obviněný také svůj záměr pozemek vytěžit nijak neskrýval. Bylo mu známo, že je vlastníkem pouze jedné ideální poloviny pozemku. Nijak se přitom nesnažil, aby těžba byla provedena transparentně a objem a kvalita vytěženého dřeva byly v budoucnu snadno zjistitelné druhým spoluvlastníkem. Vytěžené dřevo zpeněžil. Oproti tomu z výpovědi obviněného a jím označených svědků odvolací soud zjistil, že obviněný si byl vědom nezbytnosti rozdělení se o zisk nebo vydání dřevní hmoty druhému spoluvlastníku. Podle odvolacího soudu si tak „pouze“ připravoval podmínky pro budoucí soudní spor, „kdy budou určité obtíže pro druhého spoluvlastníka objektivně zjistit jeho nárok v pravé výši“.

Ponecháme-li stranou, že i v případě, že by měl obviněný v úmyslu „pouze“ ztížit druhému spoluvlastníkovi pozici v soudním sporu, by de facto jeho úmysl směřoval ke zkrácení práva druhého spoluvlastníka a tedy ke způsobení škody (pouze by nebylo zřejmé, v jaké výši), je toto odůvodnění nelogické a neodpovídá skutkovým zjištěním. Proti objektivně zjištěným skutkovým okolnostem tu odvolací soud staví vlastní vyjádření obviněného, resp. jeho spolupracovníků, že si nutnost rozdělení zisku či dřevní hmoty uvědomoval. Toto uvědomění se v realitě ovšem nijak neprojevilo, ačkoli měl obviněný možnost učinit kroky k vyjasnění vlastnických vztahů, popřípadě mohl polovinu dřeva uschovat či vést finanční prostředky na samostatném účtu. Využit mohl také např. notářské úschovy. Jak si ovšem povšiml samotný odvolací soud, obviněný činil pravý opak, tedy se de facto snažil ztížit spoluvlastníkovi zjištění množství dřeva a za něj utržených finančních prostředků. Nic také samozřejmě obviněného neopravňovalo spoléhat na souhlas spoluvlastníka (jehož neznal a ani se nesnažil poznat).

Pokud jde o transparentnost těžby, jak správně odvolací soud konstatoval, těžít dřevo v daném rozsahu na daných pozemcích skrytým způsobem bylo problematické (ne-li nemožné). Skrytost také není nezbytným znakem, respektive způsobem spáchání trestného činu krádeže. Nabízí se otázka, co více mohl obviněný učinit, pokud jeho úmyslem bylo přisvojit si i druhou ideální polovinu vytěženého dřeva.

Odvolací soud se neztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že těžba dřeva byla nutná z důvodu napadení kůrovcem. V tomto směru konstatoval, že obviněný naopak vytěžil zdravé stromy a přirozené vývraty na místě ponechal. Oproti soudu prvního stupně tak dospěl k závěru, že obviněného k těžbě dřeva nic netlačilo, jeho záměrem byl od počátku zisk. Pokud by jeho úmysl směřoval „pouze“ k určitému zastření údajů o množství dřeva a utržených finančních prostředků, jak se domnívá odvolací soud, aniž by si tímto způsobem chtěl na úkor druhého spoluvlastníka přilepšit, není zřejmé, jaký by jeho počínání mělo mít smysl.

Aniž by to odvolací soud výslovně uvedl, z odůvodnění jeho rozhodnutí vyplývá, že jaksi samozřejmě počítá s úspěchem spoluvlastníka v předpokládaném soudním sporu. V opačném případě by totiž stále obviněný směřoval k obohacení se na jeho úkor. Za předpokladu, že by obviněný od počátku počítal s vyplacením poloviny finančních prostředků spoluvlastníku (po neúspěšném soudním sporu), nedávalo by jeho počínání žádný smysl, neboť by se pouze vystavil nutnosti účastnit se soudních jednání a nakonec hradit náklady soudního řízení. Závěr odvolacího soudu se tak jeví jako nelogický. Je naopak zřejmé, že úmysl obviněného od počátku směřoval k obohacení se na úkor spoluvlastníka pozemků. V situaci, kdy pozemky kupoval (podle skutkových zjištění již se záměrem dřevo vytěžít) přitom byla poslední známá vlastnice pozemků již přes šedesát let po smrti. Za této situace nebylo možno vyloučit, že si těžby dřeva na pozemcích delší dobu, resp. vůbec nikdo nevšimne. Odvolací soud se tedy měl zabývat otázkou, nakolik mohl obviněný na tuto možnost spoléhat. Jak se ostatně také nakonec ukázalo, nikdo z potomků M. B. předmětné pozemky nezdědil, a bylo tak do jisté míry pouhou náhodou, že se o svá domnělá práva přihlásila svědkyně J. Š.

Poté, co čin vyšel najevo, nebylo obtížné zjistit jeho pachatele. Ani snadnost zjištění pachatele ovšem nevylučuje jeho trestní odpovědnost. Nelze tvrdit, že když pachatel musí logicky s vysokou pravděpodobností počítat s tím, že bude odhalen a bude muset nahradit škodu (pokud od něj náhradu poškozený vymůže), je tím vyloučen úmysl škodu způsobit.

Škoda u trestného činu krádeže vzniká okamžikem přisvojení si cizí věci tím, že se jí pachatel zmocní, čímž svévolně vyloučí – v daném případě - ostatní spoluvlastníky z výkonu vlastnického práva. Zjištěné skutkové okolnosti přitom nasvědčují tomu, že vytěžením a odvezením (a následným prodejem) dřeva obviněný vědomě a záměrně vyloučil spoluvlastníka z dispozice s ním.

Nejvyšší soud tak dospěl k závěru, že dovolání nejvyššího státního zástupce je důvodné a napadené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích je nutno zrušit.

Současně shledal, že obstát nemůže ani rozsudek soudu prvního stupně. V tomto ohledu odvolací soud správně uvedl, že nalézací soud zcela nekriticky přejal obhajobu obviněného týkající se nutnosti vytěžení dřeva z důvodu napadení kůrovcem. Přes určité nedostatky v hodnocení provedených důkazů a bez jakéhokoli odůvodnění však soud prvního stupně konstatoval naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu krádeže podle § 205 odst. 1, 3 tr. zákoníku, načež přistoupil k aplikaci § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Tu založil de facto pouze na existenci právní úpravy mimotrestní normou dopadající na právní vztahy v posuzovaném případě, tedy na možnosti vymáhat náhradu škody soukromoprávní cestou, kterou podle jeho názoru měla původně domnělá poškozená svědkyně J. Š. využít nejdříve. V rámci odůvodnění aplikace zásady subsidiarity trestní represe pak zmiňuje jak škodlivost činu, tak i princip ultima ratio.

Kromě poněkud zavádějící argumentace vztahující se ke svědkyni, která není spoluvlastnicí pozemků a škoda jí tedy nevznikla, přitom soud prvního stupně pominul okolnosti společenskou škodlivost činu podstatně zvyšující, na něž ve svém dovolání poukázal nejvyšší státní zástupce, a to zejména výši způsobené škody, ale také vytěžení zdravého lesního porostu a ponechání kůrovcem napadených stromů na místě (zde se nabízelo vyhodnotit také dopad skutku na životní prostředí, případné ohrožení práv majitelů okolních lesních pozemků apod.). Pokud jde o aplikaci principu ultima ratio, pominul soud prvního stupně jednání obviněného týkající se evidence, resp. neevidence vytěženého dřeva, tedy ono znesnadnění zjištění výše nároku spoluvlastníka, o němž mluví odvolací soud. Pakliže obviněný postupoval tak, aby pro případ, že se spoluvlastník přihlásí o svá práva, mu ztížil možnost v případném soudním sporu uspět, lze sotva hovořit o civilním právu jakožto účinném prostředku ochrany spoluvlastníka. Mimo to by pouhá náhrada škody v daném případě neodpovídala společenské škodlivosti skutku. Lze rovněž souhlasit s vyjádřením státního zástupce, že kroky obviněného v tomto směru byly jen účelové. Obviněný je také činil až po oznámení činu a příchodu policie na místo těžby.

Z důvodů, které byly vyloženy v předcházejících částech tohoto rozhodnutí, nemohly napadené usnesení krajského soudu ani rozsudek okresního soudu obstát. Nejvyšší soud je proto zrušil, stejně jako všechna další obsahově navazující rozhodnutí, která tím ztratila podklad, a přikázal Okresnímu soudu v Chrudimi, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Toto rozhodnutí učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání. Okresní soud v Chrudimi znovu projedná tuto trestní věc, vyhodnotí provedené dokazování v souladu s § 2 odst. 6 tr. ř. a učiní jasná skutková zjištění mající v obsahu provedených důkazů podklad. Poté se bude zabývat tím, zda tato zjištění odůvodňují závěr o naplnění znaků objektivní a subjektivní stránky trestného činu, a znovu ve věci rozhodne, přičemž své rozhodnutí odůvodní v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř.

Poučení: Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 1. 7. 2020

JUDr. Josef Mazák
předseda senátu